

Ели Юркова

ИНСОМНИЯ

София, 2022

↪ На Ванче,
с огромната надежда,
че ангелите ще му прочетат
моите стихове ↪

Василий Кандински (1866–1944), илюстрации
сър Фредерик Лейтън, илюстрация на корицата

Всички права запазени. Нито една част от тази
книга не може да бъде размножавана или пре-
давана по какъвто и да било начин без изрич-
ното съгласие на издателство „Изток-Запад“.

© Ели Юрукова, автор, 2022

© Деян Балабанов, оформление на корицата, 2022

ISBN 978-619-01-1129-0

През студентските ни години името на Ели Юрукова бе символ на бунт, на независимост, на любовна стихия.

За разлика от повечето млади поетеси, тя не криеше възхитата си и презрението си към мъжете, пишеше с дръзка откровеност, която ни възхищаваше. Но вятърът на съдбата я отвя в Белград и особеният ѝ поетически глас замлъкна. Сега Ели Юрукова се завръща след дългото си страстване в простраствата, където поезията ѝ мълчеше като забравено в ъгъла на всекидневието момиченце. Днес то е вече зряла жена и идва да ни сподели, че знае български, че помни и харесва всички предишни състояния на Ели, но че е решено да започне самостоятелен живот. Как?

Чрез този свитък с лирика, събрал предишни, по-предишни и още по-предишни зрения, озарения и прозрения на Юрукова. Тези стихове тлеят и днес като живи въглени, достатъчно е да им довериш дъха си, за да изникнат отново като оранжеви цветя изпод сивата пепел на времето, достъчно е да им подариш една въздишка, за да лумнат прегърнати от огъня на забравените страсти, срещи, раздели, изневери. Разчетете внимателно завръщането на Ели Юрукова в съвременното ни поетическо многословие. То не пристига, за да се включи в надпяването и самоопиянението ни. Душата на Ели си идва вкъщи, да погостува на себе си, да се прекръсти в празната стая на някогашното битие и отново да последва задълженията на грешното си тяло.

Добре, дошла, Ели!

Румен Леонидов

След толкова войни,
премного истински,
срам ме е да пиша стихове.
„Така ще лекуваш душата“ –
ми казват, пиши.
Срам ме е,
и страшно е,
и срам ме е
след толкова много войни,
че мога да намеря думи за любов.

Някъде загубих моя стих.
Беше с мене,
разговаряхме за всичко,
но после го забравих.
Може би е тръгнал след жената
със ухаещ хляб,
или след мъжа и песента му.
Хладно ми е вече,
ставам зла,
ревнива ставам:
къде ли е замръкнал моя стих?
Сега,
когато го загубих, зъзна
като бездомен и ненужен платноход.

КАРДИОГРАМА НА БЕЗСЪНИЕТО

Безсъние на улицата трополи
като сочни стъпки на отронени орехи.
И прерязва тишината.
И разговаря със афишите на будката
или с някой минувач
 за кино
 за балет
за политическо събрание...
И може и да не повярвате,
но аз го чувам,
аз предусещам тайната надежда,
с която се разхожда под прозореца.
Въпросите,
изстреляни в пространството отгатвам.
И трябва,
дявол да го вземе,
трябва

да скоча в пропастта от кленове зелени

и закъснели срещи

и да вляза в ролята на възмутен пазач:

Какво става тук?

Какво става ...

Какво...

А всъщност безсънието си тръгнало,

защото се разсъмва.

И ми оставило въпросите.